

დანიელის წიგნი — ორმოცდამესამე ნაწილი

ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში გაპარტახების სისამაგლის
სიმბოლიზმის გამოვლენა

Jeff Pippenger
2024-01-07

პავლეს მიერ წარმართული რომის იმ ძალად იდენტიფიცირება, რომელმაც 538 წელს პაპობას ძალაუფლებაში აღზევება შეუკავა, იქცა იმ მოწმობად, რომლის საფუძველზეც უილიამ მილერმა შეიცნო, რომ დანიელის წიგნში „მუდმივი“ წარმართობას აღნიშნავს. უილიამ მილერის სქემა ემყარებოდა გამაპარტახებელი ორი ძალის — წარმართობისა და მის შემდგომ პაპიზმის — თანამიმდევრობას. ამ სქემის დასადასტურებლად მილერის უმნიშვნელოვანესი აღმოჩენა იყო პავლეს მოწმობა 2 თესალონიკელთა, მეორე თავში, სადაც პავლე ასახავს, რომ პაპობაზე არსებული შემაკავებელი ძალა, რომელსაც წარმართული რომი ქმნიდა, უნდა ჩამოშორებულიყო, რათა „ცოდვის კაცი“ ღმერთის ტაძარში დამკვიდრებულიყო და ეჩვენებინა თავი, ვითარცა ღმერთი.

დანიელის წიგნში „ყოველდღიურის“ სიმბოლოს, რომელიც წარმართობას წარმოადგენს, მუდამ მოსდევს პაპობის სიმბოლო, იქნება იგი წარმოდგენილი როგორც გაპარტახების ცოდვა თუ როგორც გაპარტახების სიბილწე. მაგრამ ქრისტეს გაფრთხილებაში ქრისტიანთა მიმართ იერუსალიმის ალყისა და განადგურების შესახებ, რაც ახ. წ. 66-დან 70 წლამდე სამწელიწად-ნახევრის განმავლობაში მოხდა, ქრისტემ „გაპარტახების სიბილწე, რომელზედაც დანიელ წინასწარმეტყველმა თქვა“ მოიხსენია იმ ნიშნად იერუსალიმში მყოფი ქრისტიანებისთვის, რათა მათ დაუყოვნებლივ გაქცეულიყვნენ. ისტორია ადასტურებს, რომ ეს ნიშანი იყო არა პაპური რომის, არამედ წარმართული რომის სიმბოლო. ნიშანი ერთგულთ უნდა ეცნოთ, თუ ალყისა და განადგურების თავიდან აცილება სურდათ. არის თუ არა „გაპარტახების სიბილწე, რომელზედაც დანიელ წინასწარმეტყველმა თქვა,“ წარმართული რომის სიმბოლო, თუ პაპური რომისა?

ამიტომ, როცა იხილავთ გაპარტახების სისამაგლეს, რომლის შესახებაც იწინასწარმეტყველა დანიელ წინასწარმეტყველმა, რომ დგას წმინდა ადგილას, (ვინც კითხულობს, გაიგოს:) მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეეფარონ; და ვინც ერდოზეა, ნუ ჩამოვა თავისი სახლიდან რაიმეს გამოსატანად; და ვინც მინდორშია, ნუ დაბრუნდება უკან თავისი სამოსის ასაღებად. ვაი ორსულთ და მეძუძურთ იმ დღეებში! ილოცეთ კი, რომ თქვენი გაქცევა არ მოხდეს ზამთარში და არც შაბათ დღეს; რადგან მაშინ იქნება დიდი გასაჭირი, რომლის მსგავსი არ ყოფილა წუთისოფლის დასაბამიდან აქამდე და არც არასოდეს იქნება. და ის დღეები რომ არ შემცირებულიყო, ვერავითარი ხორციელი ვერ გადარჩებოდა; მაგრამ რჩეულთა გულისთვის შემცირდება ის დღეები. მათე 24:15–22.

და უაიტი განმარტავს, თუ როგორ შესრულდა ეს გაფრთხილება იერუსალიმის განადგურების ისტორიაში ჩვ. წ. 66-დან 70 წლამდე, და იგი მიუთითებს, რომ დროშა,

ანუ რომაული ლაშქრის შტანდარტი, იყო ნიშანი იერუსალიმში ჯერ კიდევ მყოფი ქრისტიანებისთვის, რომ გაქცეულიყვნენ. მაშ, იყო თუ არა „გატიანების სიბილწე, რომლის შესახებაც დანიელ წინასწარმეტყველმა თქვა“, წარმართული რომი, თუ იყო იგი საპაპო რომი, როგორც მილერმა თავის სქემას საფუძვლად დაუდო?

უილიამ მილერს მიეცა გაგება რომის ორივე გამოვლინების შესახებ (წარმართული, შემდეგ კი პაპური), მაგრამ იმ ისტორიის გამო, რომელშიც იგი ცხოვრობდა, იგი იძულებული იყო ორივე სამეფო ერთ სამეფოდ განეხილა. და, რა თქმა უნდა, ისინი ერთი სამეფოა, მაგრამ ამავე დროს ისინი წარმოადგენენ ორ თანმიმდევრულ სამეფოს. 1798 წლის წინასწარმეტყველური ისტორიის ძალით შეზღუდულ მილერს რომი, უპირველეს ყოვლისა, ერთ სამეფოდ უნდა განეხილა. 1798 წელს მილერს სწამდა, რომ ქრისტეს მეორე მოსვლა დაახლოებით ოცდახუთი წლის შემდეგ უნდა მომხდარიყო. მან ზედმიწევნით იცოდა, რომ პაპურმა რომმა 1798 წელს სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო. მილერისთვის პაპური რომის შემდეგ სხვა მიწიერი სამეფოები აღარ არსებობდა, რადგან ქრისტე მალე უნდა დაბრუნებულიყო.

იმ ისტორიულ მონაკვეთში, რომელშიც მილერი იმყოფებოდა, მას ესმოდა, რომ დანიელის მეორე თავის ქანდაკება ოთხ მიწიერ სამეფოს წარმოადგენდა, რადგან სწორედ ამას მოწმობდა დანიელი.

და მეოთხე სამეფო იქნება რკინასავით ძლიერი; რადგან, როგორც რკინა აქუცმაცებს და იმორჩილებს ყველაფერს, და როგორც რკინა, რომელიც ყოველივეს ამსხვრევს, ასე დაამსხვრევს იგი და გაანადგურებს. და რადგან იხილე ფეხები და თითები — ნაწილად მეთუნის თიხისა და ნაწილად რკინისა — სამეფო გაყოფილი იქნება; მაგრამ მასში იქნება რკინის სიმტკიცის ნაწილი, რადგან იხილე რკინა შერეული თიხნარ თიხასთან. დანიელი 2:40, 41.

მილერი ესმოდა, რომ მხოლოდ ოთხი სამეფო არსებობდა, და მეოთხე და საბოლოო სამეფო იყო რომი, რომლის შესახებაც მან ისტორიიდან იცოდა, რომ იგი იყო წარმართული რომი, რომელსაც მოჰყვა პაპური რომი. მეოთხე სამეფო მილერისთვის, დანიელის სიტყვის თანახმად, იყო „გაყოფილი“, მაგრამ მილერისთვის ეს გაყოფა მხოლოდ რომის სამეფოს პირდაპირი და სულიერი მხარეების გარჩევას აღნიშნავდა. იგი მართალი იყო, მაგრამ მისი გაგება შეზღუდული იყო.

მილერმა ვერ დაინახა, რომ წარმართული და პაპობრივი რომის დაყოფა ეფუძნებოდა იმ დაყოფას, რომლის გამოსავლენადაც პავლე აღდგა. პავლემ (და იოანე ნათლისმცემელმა) დაადგინა, რომ ჯვრის დროის პერიოდში სიტყვიერი უნდა გადასულიყო სულიერში. ამ გაგების გარეშე მილერი იძულებული იყო მიეღო, რომ რომი არსებითად ერთი სამეფო იყო, რომელსაც ორი ფაზა ჰქონდა. და, რასაკვირველია, იგი მართალი იყო (მაგრამ შეზღუდულად). მას არ შეეძლო დაენახა, რომ სულიერი რომი წარმოდგენილი იყო სიტყვიერი ბაბილონით, რადგან სულიერი რომი (პაპობა) აგრეთვე სულიერი ბაბილონია.

პირდაპირი ბაბილონი, როგორც დანიელის მეორე თავში მოცემული ოთხი სამეფოდან პირველი, წინასახავდა მეოთხე სამეფოს, რადგან პირველი მუდამ უკანასკნელს

წინასახავს. წარმართული რომი წინასწარ იყო გამოსახული ბაბილონით, მაგრამ როგორც წარმართული რომი, ისე ბაბილონიც წინასახავდნენ სულიერ რომს (პაპობას). ამიტომ პაპობა იყო მეხუთე სამეფო და იგი ბაბილონით იყო წარმოდგენილი. ეს არის ერთ-ერთი ძირითადი მიზეზი, რის გამოც და უაიტი პირდაპირი ისრაელის ბაბილონში სამოცდაათწლიან ტყვეობას ადარებს სულიერი ისრაელის სულიერ ბაბილონში ათას ორას სამოცწლიან ტყვეობას.

„ღვთის ეკლესია დედამიწაზე ამ ხანგრძლივი და შეუბრალებელი დევნის პერიოდში ისევე ნამდვილად იყო ტყვეობაში, როგორც ისრაელის ძენი იყვნენ ბაბილონში ტყვედ აყვანილნი გადასახლების ხანაში.“ Prophets and Kings, 714.

ამიტომ მილერს არავითარი სიძნელე არ ჰქონია იმ წინასწარმეტყველური აღსრულებების ურთიერთჩანაცვლებაში, რომლებიც უფრო კონკრეტულად წარმართულ რომს მიუთითებდა, პაპურ რომთან. ამის მაგალითებს შემდგომში მოვიყვანთ, მაგრამ თუ გვესმის, რომ მილერი წარმართულსა და პაპურ რომს ერთ სამეფოდ მიიჩნევდა, შეგვიძლია გავიგოთ, რატომ არ ექნებოდა მილერს არავითარი სიძნელე იმაში, რომ იესოს მიერ გაკეთებული მითითება „გატიალების სისაძაგლეზე, რომელზედაც დანიელ წინასწარმეტყველი ლაპარაკობდა“, წარმართული რომის აღსრულებად მიეღო, და ამავედროულად დანიელის წიგნში გამოთქმა „გატიალების სისაძაგლე“ პაპური რომის სიმბოლოდ გაეგო. მილერს არ შეეძლო დაენახა სამი გამატიალებელი ძალა, და ამ მიზეზით მისი წინასწარმეტყველური ჩარჩო შეზღუდული იყო, თუმცა ზუსტი.

მაგრამ როგორ უნდა გავიგოთ ძვ. წ. 66 წლის ისტორიული აღსრულების ეს შეუსაბამობა, როდესაც წარმართულმა რომმა ქრისტეს წინასწარმეტყველების აღსრულებად თავისი ნიშნები ტაძრის წმინდა უბნებში დააყენა? არის თუ არა „გაპარტახების სიბილწე, რომელზედაც წინასწარმეტყველმა დანიელმა ილაპარაკა“, წარმართული რომის თუ პაპობრივი რომის სიმბოლო? ამ სირთულის პასუხი საკმაოდ მარტივია, როდესაც ორის ნაცვლად სამ გამაპარტახებელ ძალას ცნობ. უნდა დავიწყოთ დღის უაიტის კომენტარით ქრისტეს წინასწარმეტყველების აღსრულებაზე იერუსალიმის განადგურების შესახებ.

იუდეველთა მიერ ქრისტეს ჯვარცმაში იერუსალიმის დაღუპვაც იყო ჩართული. კალვარიაზე დაღვრილი სისხლი იქცა იმ სიმძიმედ, რომელმაც ისინი დაღუპვისკენ დაძირა როგორც ამ ქვეყნისათვის, ისე მომავალი ქვეყნისათვის. ასე იქნება იმ დიდ უკანასკნელ დღესაც, როცა განკითხვა დაეცემა ღვთის მადლის უარყოფელთ. ქრისტე, მათი საცდურობის კლდე, მაშინ მათ წინაშე შურისმგებელ მთად გამოცხადდება. მისი სახის დიდება, რომელიც მართალთათვის სიცოცხლეა, ბოროტთათვის შემმუსვრელი ცეცხლი იქნება. უარყოფილი სიყვარულისა და შეურაცხყოფილი მადლის გამო ცოდვილი დაიღუპება.

„მრავალი მაგალითითა და განმეორებული გაფრთხილებებით იესომ აჩვენა, რა შედეგი მოჰყვებოდა იუდეველთათვის ღვთის მის უარყოფას. ამ სიტყვებით იგი მიმართავდა ყველა დროის ყველა იმ ადამიანს, ვინც უარს ამბობს, მიიღოს იგი თავის მხსნელად. ყოველი გაფრთხილება მათთვის არის. შებილწული ტაძარი,

ურჩი ძე, ცრუ მევენახენი, შეურაცხყოფელი მშენებლები — ყოველივე ამას თავისი შესატყვისი აქვს ყოველი ცოდვილის გამოცდილებაში. თუ იგი არ მოინანიებს, ის განაჩენი, რომელსაც ისინი წინასწარ მოასწავებდნენ, მისი იქნება.“ The Desire of Ages, 600.

როცა პავლე სიტყვასიტყვითისაგან სულიერზე გადასვლას მიუთითებს, იგი აღნიშნავს, რომ ეს ჯვრის პერიოდის განმავლობაში მოხდა; და უნდა აღინიშნოს, რომ იერუსალიმის განადგურება უშუალოდ უკავშირდება ჯვარს. სიტყვასიტყვითი იერუსალიმის განადგურება, რომელიც პირველად სიტყვასიტყვითმა ბაბილონმა აღასრულა, უკანასკნელად სიტყვასიტყვითმა რომმა აღასრულა, რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაბამთან წარმოაჩენს. საწმიდარისა და მხედრობის თელვა, რომელიც ბაბილონის წარმართული ძალით დაიწყო, რომის წარმართული ძალით დასრულდა.

სულიერი იერუსალიმის სულიერი გათელვა პაპურმა რომმა აღასრულა, და გათელვის ორივე ეს პერიოდი (პირდაპირი და სულიერი) წინასწარმეტყველურად განასახიერებს ღვთის ხალხის გათელვას მესამე გამაპარტახებელი ძალის მიერ, რომელსაც რომის თვალსაზრისით თანამედროვე რომი ეწოდება.

არსებობს სამი გამაპარტახებელი ძალა, რომელთაგან თითოეული დევნის ღვთის ხალხს. წარმართობის გველეშაპი, რომელსაც მოსდევს კათოლიციზმის ზღვის მხეცი, და მას მოსდევს შეერთებული შტატების მიწის მხეცი (ცრუ წინასწარმეტყველი). წარმართობა წარმოდგენილი იყო სხვადასხვა წარმართული ძალით, რომლებმაც გათელეს პირდაპირი ისრაელი. შემდეგ პაპიზმმა სულიერი ისრაელი გათელა ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში, 538-დან 1798 წლამდე. გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამგვარი კავშირი არის თანამედროვე რომი და ისიც თელავს ღვთის ხალხს კვირა დღის კანონის კრიზისის „საათის“ განმავლობაში. გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამი გამაპარტახებელი ძალა ასევე წარმოდგენილია, როგორც წარმართული რომი, პაპის რომი და თანამედროვე რომი.

გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის მიხედვით, წარმართობა წარმოადგენს პირველ ოთხ მეფეს; მეხუთე მეფე არის პაპობა, ხოლო მეექვსე, მეშვიდე და მერვე მეფენი — თანამედროვე რომის სამმაგი კავშირი.

და არიან შვიდი მეფენი: ხუთი დაეცა, ერთი არის, და მეორე ჯერ არ მოსულა; და როდესაც მოვა, მცირე ხანს უნდა დარჩეს. და მხეცი, რომელიც იყო და აღარ არის, თვითონვე არის მერვე და შვიდთაგანია, და მიდის წარსაწყმედლად. გამოცხადება 17:10, 11.

დანიელის მეორე თავის მიხედვით, წარმართობა მოიცავს ოთხივე სამეფოს — სიტყვასიტყვით ბაბილონიდან სიტყვასიტყვით რომამდე. სულიერი ბაბილონი არის პაპობა (ოქროს თავი), ხოლო გველეშაპის, მხეცისა და ცრუწინასწარმეტყველის სამმაგი კავშირი (თანამედროვე რომი) წარმოდგენილია სულიერი მიდია-სპარსეთის, სულიერი საბერძნეთისა და სულიერი რომის სამმაგი კავშირით (რომლის სასიკვდილო ჭრილობაც განიკურნა).

როდესაც იესომ მოიხსენია „გაპარტახების სისაძაგლე, რომლის შესახებაც ითქვა დანიელ წინასწარმეტყველის მიერ“, იგი მიუთითებდა განსაზღვრულ „ნიშანზე“, რომელიც ქრისტიანებმა უნდა ამოიცნონ რომის ყოველი სამი სახის არსებობაში. წარმართული რომი, პაპური რომი და თანამედროვე რომი — ყველა დევნის ღვთის ხალხს. ეს დევნა წინასწარმეტყველურად არის წარმოდგენილი, როგორც საწმიდრისა და ლაშქრის დათრგუნვა. იესომ გააფრთხილა ამ დევნის მოახლოების შესახებ ამ დევნათა სამი პერიოდის ყოველი შემთხვევისთვის. როდესაც რომის ხელისუფლების „ნიშანი“ საწმიდარში იქნა დადგმული, იერუსალიმიდან გაქცევის დრო დამდგარი იყო. იესო არ იყენებდა დანიელის გამოთქმას „გაპარტახების სისაძაგლე“ მიწიერი ძალაუფლების სიმბოლოდ, არამედ იმ ნიშნის სიმბოლოდ, რომლის ამოცნობაც ქრისტიანებს სჭირდებოდათ.

„იესომ მსმენელ მოწაფეებს გამოუცხადა ის მსჯავრები, რომლებიც უნდა დასცემოდა განდგომილ ისრაელს, და განსაკუთრებით ის სამაგიეროსმგებელი შურისგება, რომელიც მათზე უნდა მოსულიყო მესიის უარყოფისა და ჯვარცმის გამო. უტყუარი ნიშნები წინ უნდა წასძლოდნენ იმ საშინელ დასასრულს. ნანატრი კი არა, არამედ შესაზარი ჟამი უცებ და სწრაფად მოვიდოდა. და მაცხოვარმა გააფრთხილა თავისი მიმდევრები: „როცა იხილავთ გაპარტახების სისაძაგლეს, რომლის შესახებაც დანიელ წინასწარმეტყველმა თქვა, რომ დგას წმიდა ადგილას, — ვინც კითხულობს, გაიგოს, — მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეეფარონ.“ მათე 24:15, 16; ლუკა 21:20, 21. როდესაც რომაელთა კერპთაყვანისმცემლური დროშები აღმართულ იქნებოდა წმიდა მიწაზე, რომელიც ქალაქის კედლებს გარეთ რამდენიმე სტადიონზე ვრცელდებოდა, მაშინ ქრისტეს მიმდევრებს ხსნის პოვნა გაქცევაში უნდა ეძებნათ. როცა გამაფრთხილებელი ნიშანი გამოჩნდებოდა, მათ, ვისაც გადარჩენა სურდა, არავითარი დაყოვნება არ უნდა დაეშვათ. მთელ იუდეის ქვეყანაში, ისევე როგორც თვით იერუსალიმში, გაქცევის ნიშანს დაუყოვნებლივ უნდა დამორჩილებოდნენ. ვისაც შემთხვევით ბანზე მოუხდებოდა ყოფნა, არ უნდა ჩამოსულიყო თავის სახლში, თუნდაც თავისი უძვირფასესი საგანძურის გადასარჩენად. ხოლო ისინი, ვინც მინდვრებში ან ვენახებში შრომობდნენ, დროს არ უნდა დაეკარგათ იმისათვის, რომ დაბრუნებულიყვნენ ზედა სამოსის წასადებად, რომელიც დღის ხვატში შრომისას გვერდზე ჰქონდათ გადადებული. მათ ერთი წამითაც არ უნდა დაეყოვნათ, რათა საერთო დაღუპვაში არ მოქცეულიყვნენ.“ The Great Controversy, 25.

ამ მონაკვეთში და უაიტი „გაპარტახების სისაძაგლეს“ განსაზღვრავს როგორც „უტყუარ ნიშანს“, რომელიც წარმოდგენილი იყო „რომაელთა კერპთაყვანისმცემლური დროშებით“, რომლებიც მათ აღმართეს საწმიდრის „წმიდა ადგილზე“. იესო „გაპარტახების სისაძაგლეს“ არ იყენებდა არც წარმართული და არც პაპური რომის რომელიმე ძალის წარმოსადგენად, არამედ „ნიშნად“. როდესაც ეს „ნიშანი“ ტაძრის წმიდა ადგილზე დაიდგმებოდა, ქრისტიანებს იერუსალიმიდან უნდა ევლოთ, „რათა საყოველთაო განადგურებაში არ მოჰყოლოდნენ“. და უაიტი იმავე მონაკვეთში მოგვიანებით კიდევ უფრო შორს მიდის და მიუთითებს, რომ ქრისტეს წინასწარმეტყველებას, რომელმაც განადგურება გამოაცხადა, ერთზე მეტი აღსრულება ჰქონდა.

მაცხოვრის წინასწარმეტყველებას, რომელიც იერუსალიმზე მსჯავრის მოხდენას ეხება, კიდევ ერთი აღსრულება ელის, რომლის წინაშეც ის საშინელი გაპარტახება მხოლოდ მკრთალი ჩრდილი იყო. რჩეული ქალაქის ხვედრში ჩვენ შეგვიძლია ვიხილოთ იმ სამყაროს განაჩენი, რომელმაც უარყო ღვთის წყალობა და ფეხქვეშ გათელა მისი კანონი. ბნელია ადამიანური ტანჯვის მატთანე, რომლის მოწმეც დედამიწა ყოფილა დანაშაულით სავსე თავისი ხანგრძლივი საუკუნეების განმავლობაში. გული უძლურდება და გონება ქანცდება ამის ჭკრეტისას. შემადრწუნებელი იყო ზეცის ხელისუფლების უარყოფის შედეგები. მაგრამ მომავლის გამოცხადებებში კიდევ უფრო ბნელი სურათი არის წარმოდგენილი. წარსულის მატთანე — მღელვარებათა, ბრძოლათა და რევოლუციათა ხანგრძლივი მსვლელობა, „მეომრის ბრძოლა... არეულ ხმაურში, და სამოსელი სისხლში მოსვრილი“ (ესაია 9:5) — რა არის ეს ყველაფერი იმ დღის საშინელებებთან შედარებით, როცა ღვთის შემაკავებელი სული სრულიად განემორება ბოროტებს და აღარ შეაკავებს ადამიანური ვნებისა და სატანური რისხვის ამოფრქვევას! მაშინ მსოფლიო, როგორც არასოდეს უწინ, იხილავს სატანის მმართველობის შედეგებს.

„მაგრამ იმ დღეს, როგორც იერუსალიმის დაღუპვის ჟამს, ღვთის ერი იხსნება, ყოველი, ვინც ცოცხალთა შორის ჩაწერილად აღმოჩნდება. ესაია 4:3. ქრისტემ განაცხადა, რომ იგი მეორედ მოვა, რათა თავისი ერთგულნი თავისთან შეკრიბოს: „მაშინ იგლოვებს ქვეყნის ყოველი ტომი და იხილავენ კაცის ძეს, ცის ღრუბლებზე მომავალს ძალითა და დიდი დიდებით. და მოავლენს თავის ანგელოზებს საყვირის დიდი ხმით, და ისინი შეკრებენ მის რჩეულებს ოთხივე ქარიდან, ცის კიდიდან კიდემდე.“ მათე 24:30, 31. მაშინ ისინი, ვინც სახარებას არ დაემორჩილნენ, მოისპობიან მისი პირის სულით და დაიღუპებიან მისი მოსვლის ბრწყინვალეებით. 2 თესალონიკელები 2:8. ძველი ისრაელის მსგავსად, ბოროტნი თავადვე იღუპებიან; ისინი თავიანთივე ურჯულოებით ეცემიან. ცოდვილი ცხოვრებით მათ თავი იმდენად გამოიყვანეს ღმერთთან შეუთანხმებლობაში, მათი ბუნება იმდენად გაირყვნა ბოროტებით, რომ მისი დიდების გამოცხადება მათთვის შემძუსვრელ ცეცხლად იქცევა.“

„ადამიანნი ფრთხილად იყვნენ, რათა არ უგულებელყონ ის გაკვეთილი, რომელიც მათ ქრისტეს სიტყვებში გადაეცემათ. როგორც მან გააფრთხილა თავისი მოწაფენი იერუსალიმის დაღუპვის შესახებ და მისცა მათ მოახლოებული განადგურების ნიშანი, რათა გაქცეულიყვნენ; ასევე გააფრთხილა მან ქვეყნიერება საბოლოო განადგურების დღის შესახებ და მისცა მისი მოახლოების ნიშნები, რათა ყველამ, ვისაც სურს, გაექცეს მომავალ რისხვას. იესო აცხადებს: ‘და იქნება ნიშნები მზეში, და მთვარეში, და ვარსკვლავებში; და მიწაზე ხალხთა შეჭირვება.’ ლუკა 21:25; მათე 24:29; მარკოზი 13:24–26; გამოცხადება 6:12–17. ისინი, ვინც ხედავენ მისი მოსვლის ამ მაუწყებლებს, უნდა ‘იცოდნენ, რომ ახლოს არის, კართანვე.’ მათე 24:33. ‘იფხიზლეთ, მაშასადამე,’ — ასეთია მისი შემაგონებელი სიტყვები. მარკოზი 13:35. ისინი, ვინც გაფრთხილებას ყურად იღებენ, არ დარჩებიან სიბნელეში, რათა იმ დღემ მოულოდნელად წაასწროს მათ. მაგრამ მათთვის, ვინც არ იფხიზლებს, ‘უფლის დღე მოვა, როგორც ქურდი ღამით.’ 1 თესალონიკელთა 5:2–5.“ დიდი ბრძოლა, 36, 37.

როცა და უაიტმა ეს სიტყვები დაწერა, იერუსალიმის განადგურების მომავალში აღსასრულებელი შესრულება ჯერ კიდევ წინ იყო. სამყაროს დასასრულს თანამედროვე რომის (გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის) წინააღმდეგ აღსრულებული სამაგიეროსმიგებელი განაჩენი წარმოადგენს სულიერი ბაბილონის საბოლოო დაცემას, მაგრამ სულიერი ბაბილონი (პაპობა) უკვე ერთხელ დაეცა 1798 წელს. იერუსალიმის განადგურება წარმოადგენს ღმერთის სამაგიეროსმიგებელ განაჩენს განდგომილ ეკლესიაზე.

იერუსალიმის განადგურება 66 წ. ახ. წ.-დან 70 წ. ახ. წ.-მდე არსებული სამნახევარი წლის განმავლობაში წინასახავს ღვთის შურისმგებელი სამსჯავროს განადგურებით მოქმედებას წუთისოფლის დასასრულს, რომელიც მოევლინება თანამედროვე რომს (გველეშაპს, მხეცსა და ცრუწინასწარმეტყველს). იერუსალიმის ალყა და განადგურება, რომელიც წარმართობამ განახორციელა 66 წ. ახ. წ.-დან 70 წ. ახ. წ.-მდე, ზუსტად სამნახევარ წელიწადს გაგრძელდა.

სულიერი იერუსალიმის ალყა და განადგურება, რომელიც პაპიზმმა განახორციელა, გაგრძელდა სამნახევარი წინასწარმეტყველური წლის განმავლობაში, 538 წლიდან 1798 წლამდე. ეს ორი ილუსტრაცია განასახიერებს იერუსალიმის ალყასა და განადგურებას კვირადღის კანონის კრიზისის „ჟამში“, რომელიც თანამედროვე რომის მიერ არის გამოწვეული. იერუსალიმის სამი განადგურებიდან უკანასკნელი უკუქცეულია, როგორც ეს დანიელის წიგნშია წარმოდგენილი.

დანიელის წიგნი იწყება იმით, რომ ბაბილონი იპყრობს და ანადგურებს იერუსალიმს, და სრულდება ბაბილონის განადგურებითა და იერუსალიმის გამარჯვებით. სამივე ბრძოლაში ქრისტიანებს მიეცათ ნიშანი, რომელიც აუწყებდა მათ, რომ მოახლოებული ომისგან გაქცეულიყვნენ. ახ. წ. 66 წელს ეს მოხდა მაშინ, როდესაც წარმართული რომის ლაშქრებმა თავიანთი ნიშნები (საომარი დროშები) განათავსეს საწმიდრის წმინდა ადგილას. 538 წელს კი ეს იყო დრო, როდესაც „ცოდვის კაცი“ გამოცხადდა, დაჯდა ღვთის ტაძარში (ქრისტიანულ ეკლესიაში) და თავს ღმერთად წარმოაჩენდა, როდესაც იმავე წელს ორლენის კრებაზე კვირადღის კანონი გაატარა. კვირადღის დაცვაზე იძულებითი დამორჩილება არის ის, რასაც პაპობა ქრისტიანულ სამყაროზე თავისი ძალაუფლების მტკიცებულებად მიიჩნევს, რადგან ისინი ამტკიცებენ (და სამართლიანადაც), რომ ღვთის სიტყვაში კვირადღის თაყვანისცემისათვის არავითარი საფუძველი არ არსებობს, და ის ფაქტი, რომ მათ თავად დააწესეს კვირადღე ქრისტიანობაში თაყვანისცემის დღედ, იმის მტკიცებულებაა, რომ მათი წარმართული გადმოცემებისა და ადათების ავტორიტეტი ბიბლიაზე მაღლა დგას.

538 წელს ქრისტიანებს რომის ეკლესიისგან უნდა განემორებინათ თავი არა მხოლოდ იმიტომ, რომ იგი ჭეშმარიტად ქრისტიანული ეკლესია არ იყო, არამედ ასევე იმიტომაც, რომ პაპის ხელისუფლების ნიშანი ღვთის ეკლესიის წმიდა ადგილზე იყო აღმართული. და უაიტი მიუთითებს იმ ისტორიის განმარტების პროცესზე, რომელმაც დასაბამი მისცა იმ პერიოდს, როცა ღვთის ეკლესია უდაბნოში გაიქცა ათას ორას სამოცი წლით.

„მაგრამ არავითარი ერთობა არ არსებობს ნათლის მთავარსა და ბნელის მთავარს შორის, და არც მათი მიმდევრების შორის შეიძლება არსებობდეს ერთობა. როდესაც ქრისტიანები დათანხმდნენ შეერთებოდნენ მათ, ვინც წარმართობიდან მხოლოდ ნახევრად იყო მოქცეული, ისინი დაადგნენ გზას, რომელიც მათ სულ უფრო და უფრო აშორებდა ჭეშმარიტებას. სატანა ხარობდა, რომ მოახერხა ქრისტეს მიმდევართა ასე დიდი რაოდენობის მოტყუება. შემდეგ მან უფრო სრულად მიმართა თავისი ძალა მათზე და შთააგონა ისინი, დაედევნებინათ ისინი, ვინც ღვთის ერთგული რჩებოდა. ვერავინ იცოდა ისე კარგად, როგორ დაპირისპირებოდა ჭეშმარიტ ქრისტიანულ რწმენას, როგორც მათ, ვინც ოდესღაც მისი დამცველები იყვნენ; და ეს განდგომილი ქრისტიანები, თავიანთ ნახევრად წარმართ თანამგზავრებთან შეერთებულნი, თავიანთ ბრძოლას მიმართავდნენ ქრისტეს მოძღვრების უმთავრესი არსებითი ნიშნების წინააღმდეგ.

იგი სასოწარკვეთილ ბრძოლას მოითხოვდა მათგან, რომელთაც სურდათ ერთგულნი დარჩენილიყვნენ, რათა მტკიცედ მდგარიყვნენ იმ მოტყუებებსა და სისადაგლეების წინააღმდეგ, რომლებიც სამღვდელო შესამოსლით იყო შენიღბული და ეკლესიაში შემოტანილი. ბიბლია არ იყო მიღებული რწმენის სტანდარტად. რელიგიური თავისუფლების მოძღვრებას ერესი ეწოდებოდა, ხოლო მის დამცველებს სძულდათ და დევნიდნენ.

„ხანგრძლივი და მძაფრი ბრძოლის შემდეგ, ერთგულმა მცირერიცხოვანმა ჯგუფმა გადაწყვიტა, გაეწყვიტა ყოველგვარი კავშირი განდგომილ ეკლესიასთან, თუ იგი კვლავაც უარს იტყოდა სიცრუისა და კერპთაყვანისმცემლობისგან გათავისუფლებაზე. მათ დაინახეს, რომ ღმერთის სიტყვისადმი მორჩილებისათვის განშორება აბსოლუტური აუცილებლობა იყო. მათ ვერ გაბედეს შეეთმინათ ისეთი ცდომილებანი, რომლებიც საბედისწერო იყო მათი საკუთარი სულებისთვის, და მიეცათ მაგალითი, რომელიც საფრთხეში ჩააგდებდა მათი შვილებისა და შვილთაშვილების რწმენას. მშვიდობისა და ერთობის შესანარჩუნებლად ისინი მზად იყვნენ წასულიყვნენ ყოველგვარ დათმობაზე, რომელიც ღმერთისადმი ერთგულებასთან იქნებოდა თანხმობაში; მაგრამ გრძნობდნენ, რომ თვით მშვიდობაც კი მეტისმეტად ძვირად იქნებოდა შეძენილი, თუ ამისათვის საჭირო იქნებოდა პრინციპის მსხვერპლად შეწირვა. თუ ერთობის უზრუნველყოფა შეიძლებოდა მხოლოდ ჭეშმარიტებისა და სიმართლის დათმობის ფასად, მაშინ იყოს განსხვავებაც და ომიც კი.“ The Great Controversy, 45.

ჩვენ ამ აზრთა განვითარებას შემდეგ სტატიაში განვაგრძობთ.

„მარადისობა ჩვენს წინაშე იმლება. ფარდა ეს-ეს არის უნდა აიწიოს. ჩვენ, რომელთაც ეს საზეიმო, საპასუხისმგებლო მდგომარეობა გვიკავია, რას ვაკეთებთ, რაზე ვფიქრობთ, რომ ასე ვეკვრით ჩვენი თავკერძა სიმყუდროვის სიყვარულს, მაშინ როცა ჩვენს გარშემო სულები იღუპებიან? ნუთუ ჩვენი გულები სრულიად გაქვავდა? განა არ შეგვიძლია ვიგრძნოთ ან გავიგოთ, რომ სხვათა ხსნისათვის საქმე გვაქვს შესასრულებელი? მმანო, იმ დასისანი ხარო, რომელთაც თვალები აქვთ და ვერ ხედავენ, და ყურები აქვთ და ვერ ისმენენ? ნუთუ ამაოდ მოგანიჭათ ღმერთმა თავისი ნების ცოდნა? ნუთუ ამაოდ გიგზავნიდათ გაფრთხილებას

გაფრთხილებაზე? გწამთ თუ არა მარადიული ჭეშმარიტების განცხადებანი იმის შესახებ, რაც ქვეყნიერებას უნდა დაატყდეს თავს; გწამთ თუ არა, რომ ღვთის მსჯავრი ხალხზეა დაკიდებული, და მაინც შეგიძლიათ უზრუნველად იჯდეთ, ზარმაცნი, უდარდელნი, განცხრომის მოყვარენი?”

„ახლა არ არის დრო, რომ ღვთის ერმა თავისი გრძნობები ამ ქვეყნიერებაზე მიაჯაჭვოს ან თავისი საუნჯე აქ დააგროვოს. შორს აღარ არის ის დრო, როდესაც, როგორც პირველ მოწაფეებს, ჩვენც იძულებულნი გავხდებით, თავშესაფარი ვეძებოთ უკაცრიელ და განმარტოებულ ადგილებში. როგორც რომაულ ლაშქართა მიერ იერუსალიმის ალყაშემორტყმა იყო იუდეაში მცხოვრები ქრისტიანებისთვის გაქცევის ნიშანი, ასევე ჩვენს ერში ძალაუფლების ხელში ჩაგდება იმ დადგენილებით, რომელიც პაპურ შაბათს დაამკვიდრებს, ჩვენთვის გაფრთხილება იქნება. მაშინ დადგება დრო, რომ დიდი ქალაქები დავტოვოთ, რათა ამის შემდეგ მცირე ქალაქებიც დავტოვოთ და განმარტოებულ სამყოფელებს შევაფაროთ თავი მთებში, განმარტოებულ ადგილებში. ახლა კი, ნაცვლად იმისა, რომ აქ ძვირადღირებული საცხოვრებლები ვეძებოთ, უნდა ვემზადებოდეთ უკეთეს ქვეყანაში გადასასვლელად, ანუ ზეციურში. ნაცვლად იმისა, რომ ჩვენი სახსრები თვითდაკმაყოფილებაზე დავხარჯოთ, უნდა ვსწავლობდეთ მომჭირნეობას. ყოველი ნიჭი, რომელიც ღმერთმა გვასესხა, მის სადიდებლად უნდა იქნეს გამოყენებული, რათა გაფრთხილება მიეცეს ქვეყნიერებას. ღმერთს თავისი თანამშრომლებისთვის საქმე აქვს ქალაქებში შესასრულებელი. ჩვენი მისიები უნდა შენარჩუნდეს; ახალი მისიები უნდა გაიხსნას. ამ საქმის წარმატებით გასაგრძელებლად მცირედი ხარჯი არ იქნება საკმარისი. საჭიროა თაყვანისცემის სახლები, სადაც ხალხი მოწვეული იქნება, რათა მოისმინოს ამ დროისთვის განკუთვნილი ჭეშმარიტებები. სწორედ ამ მიზნისათვის ღმერთმა თავის მმართველებს კაპიტალი მიანდო. ნუ დააბამთ თქვენს ქონებას ამქვეყნიურ საწარმოებში, რათა ეს საქმე შეფერხდეს. თქვენი სახსრები იქ იქონიეთ, სადაც შეძლებთ მათ განკარგვას ღვთის საქმის სასარგებლოდ. თქვენი საუნჯე წინ გაგზავნეთ ზეცაში.“ Testimonies, volume 5, 464.